

Családot akarok!

Ez a felkiáltás szinte mindegyik fiatal leányka száját elhagyja, még mielőtt a gimnáziumot befejezné. Természetesen én sem voltam kivétel ez alól. Aktív, azaz okos nô lévén, amint kiléptem az iskolapadból, azonnal szervezkedni kezdtem, célom mihamarabbi eléréséért.

Sikeresen. Másfél év múlva már boldog feleség és anya voltam. Aztán rájöttem, hogy idáig volt a könnyû rész. Mindketten polgári családból származunk, sohasem éhezünk, de gyûjteni sem tudunk. Mindez által szüleinknek nem állt módjukban lakást vásárolni a fiatal párnak. Így három évig a szüleimnél laktunk. Természetesen kiderült, ahogy ez lenni szokott, hogy ha sürgôsen nem költözünk külön, egész biztosan elválunk.

Nyakunkba vettük hát a világot, mint a mesebeli szegénylegény és elmentünk Magyarországra. Oly sok ember tollasodott ott meg, hogy nekünk is sikerül, gondoltuk. Aztán kiderült, hogy nekünk nem megy az, ami másnak. Nem tudunk feketén, reszketve dolgozni, nem tudunk munkásszállón lakni, közös budira járni, párizsit és mûbeles virslit enni, mert az az olcsó. Így tehát alapítottunk egy céget és meglett a tartózkodási engedélyünk.

Munkát már nehezebb volt találni, de sikerült. Ez is. Sôt, egy idô után oly jól ment a cég, hogy maga a könyvelô is csodálkozott rajta. De ekkor már három éve voltunk kint, gyerek nélkül. Aztán egy napon 180 fokos fordulatot vett az életünk. Munkahelyeinken lecserélôdött a vezetôség (ez kormányváltás után történt), így természetesen a szerzôdések újítani kellett. Egy helyen sikerült, természetesen csak úgy, hogy jóval ár alatt vállaltuk el a munkát. Vajmi kevés haszon volt kilátásban, de ennek is örültünk.

Természetesen a korrupció Magyarországon is virágzásban volt abban az idôben és tulajdonképpen ennek köszönhattuk(?!), hogy azon az egy helyen is tovább maradhattunk. Pontosán egy zilahi garzonlakás árát kérték csúszópénz gyanánt, és mi odaadtuk az összes spórolt pénzünket. Tíz százalékát még kölcsön is kellett kérnünk. Ki a dörzsölt, ha nem mi?!

Amúgy is kétszobás lakást akartunk venni, még maradunk másfél évet és megvesszük a kétszobásat. Aztán eltelt két hónap és mi megkaptuk a felmondást. Nem vagyunk mi olyan gyenge ellenfelek! Nem adjuk fel! Elmentünk a vezérigazgatóhoz és részletesen beszámoltunk neki az esetrôl. Na, járhattunk ezután rendôrségre, mert hát odáig jutott az ügy és moshattuk magunkat tisztára, mert ellenünk indítottak eljárást, vesztegetés gyanúja miatt.

Szerencsére, mivel kézzelfogható bizonyítékok nem voltak, sem mellettünk sem ellenünk, az eljárást megszüntették. Még maradtunk ez után az eset után, de egyre keserûbb szájjal. Dolgoztunk pincérként, futárként, pénzügyi tanácsadóként, lapkézbesítôként; voltunk festôk, mázolók, kertészek. Aztán mikor már két év is eltelt és semmi pozitív változás nem történt, hazajöttünk. Úgy, ahogy mentünk: egy táská ruhával és sok- sok tapasztalattal.

A nagymamám abban az évben halt meg és, mint egész életében, úgy halálában is rajtam segített. A szüleim felköltöztek az ô házába és a kétszobás lakás nekünk maradt. Ha ez a

Családot szeretnék

Written by Szilágyi Enikő

---

fordulat nincs, mehettünk volna albérletbe, ami egy fizetés manapság. Mivel spórolt pénzünk nem volt (ugye!!!) és bejelentett munkahelyünk sem, úgy lakáskölcsönért nem folyamodhattunk volna. Ergo: nem tudtuk volna fenntartani magunkat.

Mi ebből a tanulság? Akinek nincs pénze ne akarjon családot. Ja és persze az, hogy a szerelem, megnyugtató családi légkör, anyai (apai) öröm nem elavult dolgok ugyan, de napjainkban a felső tízezer kiváltságaivá váltak.

(A képen erdélyi magyar fiatalok ünneplik diplomájukat.)

SZILÁGYI ENIKŐ